चमरान् परितोविवर्त्तिताश्वः क्वचिदाकर्णवि सर्गः ९
कृष्टभल्लवर्षी। नृपतीनिव तान् वियोज्य सद्यः सित
वालव्यजनैर्जगाम शान्तिं॥ ६७ ॥ अपि तुरगस
मीपादुत्पतन्तं मयूरं न सरुचिरकलापं वाणलक्षी
चकार। सपदि गतमनस्कश्चित्रमाल्यानुकीर्णे रतिवि
गलितबन्धे केशपाशे प्रियायाः॥ ६८॥

चमरानिति। क्वचित् वनप्रदेशे चमरान् मृगविशेषान्
परितः समन्तात् प्रवर्त्तितो धावितोश्वो येन स राजा आकर्णं
कर्णपर्य्यन्तं विकृष्टानाकृष्टान् भल्लान् वाणविशेषान् वर्षति सन्
नृपतीन् राज्ञ इवतान् चमरान् सितैः शुक्लैर्व्वालव्यजनै श्चाम
रैर्वियोज्य वियोगं कृत्वा शान्तिं जगाम ॥ ६७॥ अपीति। स
राजा तुरगस्याश्वस्य समीपादुत्पतन्तमुड्डीयमान मपिमयूरं
न वाणस्य लक्षं वेध्यं चकार किं॰ म रुचिरोरम्यः कलापो वर्हं
यस्य तं किं॰ सः सपदि तत्कालं प्रियायाः पत्न्याः केशपाशे गतं
मनो यस्य सः किं॰ केश चित्रैर्नानाविधैर्म्माल्यैः पुष्पैरनुकीर्णे
व्याप्ते पुं किं॰ के॰ रतौ सुरते विगलितः शिथिलो बन्धो यस्य
तस्मिन्॥ ६८॥